

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 535/06
17.05.2006. godina
Beograd

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Nikole Stanojevića, Zvezdane Lutovac, Biljane Dragojević i Slobodana Dražića, članova veća, u parnici tužioca AA čiji je punomoćnik AB advokat, protiv tuženih 1) Opštine Subotica koju zastupa Služba za zastupanje Opštine Subotica i 2) Republike Srbije koju zastupa Republički javni pravobranilac, radi naknade štete, vrednost spora 2.880.000,00 dinara, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Subotici Gž. 472/05 od 30.12.2005. godine, u sednici veća održanoj dana 17.05.2006. godine doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Subotici Gž. 472/05 od 30.12.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Subotici XVII P br. 2144/04 od 14.03.2005. godine, u stavu I izreke odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se obavežu tuženi da mu po osnovu objektivne odgovornosti solidarno isplate na ime materijalne štete u vidu razlike između ostvarenih primanja tužioca po osnovu penzije i primanja koja bi tužioc ostvario u periodu od 16 godina iznos od 2.880.000,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom počev od 20.02.2004. godine pa do isplate. U stavu II izreke usvojen je prigovor tužene prvog reda zastarelosti potraživanja naknade materijalne štete u odnosu na potraživanje koje se odnosi na period pre 14.03.1987. godine. U stavu III izreke usvojen je prigovor tužene drugog reda o zastarelosti potraživanja naknade materijalne štete u odnosu na potraživanje koje se odnosi na period od pre 04.03.1989. godine. U stavu IV izreke navedeno je da se odluka o troškovima ostavlja za docniju odluku.

Presudom Okružnog suda u Subotici Gž. 472/05 30.12.2005. godine odbijena je žalba tužioca a presuda Opštinskog suda u Subotici P br. 2144/04 od 14.03.2005. godine je potvrđena.

Blagovremenom i dozvoljenom revizijom tužilac pobija drugostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka kao i pogrešne primene materijalnog prava sa predlogom da se nižestepene presude ukinu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak.

Ispitujući pobijanu drugostepenu presudu u smislu člana 386. ranije važećeg Zakona o parničnom postupku koji se primenjuje na osnovu člana 491. stav 4. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS" br. 125/04 od 22.11.2004. godine) Vrhovni sud Srbije je našao da revizija tužioca nije osnovana.

U sprovedenom postupku nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP na koju se u revizijskom postupku pazi po službenoj dužnosti, a u reviziji se posebno ne ukazuje na postojanje drugih bitnih povreda odredaba parničnog postupka zbog kojih se revizija može izjaviti.

Razlozi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju tužilac je bio direktor "BB". Protiv njega je podneta krivična prijava 14. januara 1983. godine a zahtev za provođenje istrage 02.02.1983. godine. Dana 16. februara 1983. godine istražni sudija Opštinskog suda u Subotici je saopštio osnovane sumnje i kvalifikaciju krivičnog dela kojim se tužilac tereti. Nakon toga u maju 1983. godine tužilac je otišao na bolovanje sa anamnezom: nervoza, znojenje, stomak. Na predlog ordinirajućeg lekara tužioca dana 14.09.1983. godine pokrenut je postupak za ostvarivanje prava iz invalidskog osiguranja tužioca sa anamnezom: više meseci ima bolove u vratu, u levom ramenu, u srcu, lupanje srca, nesаница. Rešenje o gubitku radne sposobnosti počev od 10.11.1983. godine tužilac je primio na ruke 18.01.1984. godine. Istražni postupak je završen 18.03.1984. godine. OJT u Subotici je protiv tužioca podneo optužnicu dana 11.05.1984. godine, a prvi glavni pretres po toj optužnici zakazan je za 20.10.1986. godine. Krivični postupak je protiv tužioca obustavljen 11.01.1989. godine. Tokom aprila 1983. godine kada je tužilac radio sa punim radnim vremenom ostvario je lični dohodak u iznosu od 28.841,40 dinara. U rešenju SIZ-a za penzijsko i invalidsko osiguranje je utvrđena visina njegove invalidske penzije u iznosu od 17.576,13 dinara. Danom prijema rešenja tužilac je bio u mogućnosti utvrditi razliku između ličnog dohotka iz radnog odnosa i ostvarene invalidske penzije. Od dana upoznavanja tužioca sa krivičnom prijavom do dana odlaska na bolovanje proteklo je 78 dana, a od dana kada je tužilac upoznat sa delom koje mu se stavlja na teret (16.02.1983. godine) do utvrđivanja gubitka radne sposobnosti tj do 10.11.1983. godine je proteklo 8 meseci i 24 dana.

S obzirom na ovakvo utvrđeno činjenično stanje, pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo kada su odbili tužbeni zahtev za isplatu naknade materijalne štete koja se ogleda u razlici između ostvarenih primanja tužioca po osnovu penzije i primanja koja bi ostvario da je radio u daljem periodu od 16 godina.

Neosnovani su navodi revizije tužioca, da su nižestepeni sudovi pogrešno zaključili da štete koje je pretrpeo tužilac nisu u uzročnoj vezi sa radnjom državnog organa koji je vodio krivični postupak protiv tužioca.

Prema odredbi člana 172. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima, propisano je da pravno lice odgovara za štetu koju njegov organ prouzrokuje trećem licu u vršenju ili u vezi sa vršenjem svojih funkcija.

Iz citirane zakonske odredbe proizilazi da za postojanje ovakve vrste odgovornosti je potrebno da je šteta prouzrokovana od strane državnog organa, da postoji uzročna veza između vršenja dužnosti službenog lica i prouzrokovanja štete i da je šteta nastupila zbog nezakonitog ili nepravilnog rada državnog organa, te da je šteta prouzrokovana u vršenju službe.

U konkretnom slučaju nisu ispunjeni navedeni uslovi za odgovornost tužene, kako to pravilno nalaze nižestepeni sudovi, budući da u konkretnom slučaju nema nezakonitog postupanja organa tužene u vođenju krivičnog postupka protiv tužioca, jer su sve radnje izvršene na osnovu odredbi Zakona o krivičnom postupku. Krivični postupak bio je pokrenut protiv tužioca podnošenjem krivične prijave 14.01.1983. godine, a zahtev za sprovođenje istrage od strane OJT podnet dana 02.02.1983. godine. Prva istražna radnja od strane Opštinskog suda u Subotici preduzeta dana 16.02.1983. godine, pri čemu je postupak završen 18.03.1984. godine, a OJT u Subotici je protiv tužioca podneo optužnicu dana 11.05.1984. godine. Činjenica što je krivični postupak protiv tužioca obustavljen 11.01.1989. godine ne ukazuje na protivpravnost rada državnog organa tužene kako to pogrešno smatra tužilac u reviziji, s obzirom da je postupak vođen na osnovu odredbi Zakona o krivičnom postupku.

Pored toga, iz spisa proizilazi da je tužilac predhodnih 10 godina bio direktor tog istog preduzeća, da je bio izložen stresnim situacijama, kao posledica funkcija koje je obavljao, a iz njegovog zdravstvenog kartona se može zaključiti da je on 21. januara 1980. godine, znatno pre sprovođenja istražnih radnji dobio lek "Ansilan", što ukazuje na to da je već tada imao probleme sa nervima (pošto se isti lek koristi za "smirenje živaca").

Takođe je bez značaja isticanje u reviziji tužioca da potraživanje tužioca prema tuženima nije zastarelo.

Pošto u konkretnom slučaju šteta nije prouzrokovana nezakonitim radom organa tužene to se nisu stekli uslovi za nastupanje zastarelosti tužiočevog potraživanja koji su predviđeni u odredbama 360 - 393 Zakona o obligacionim odnosima, jer nema štete pričinjene tužiocu od strane tužene pa samim tim nije nastala ni obaveza tužene koja bi mogla zastareti.

Iz navedenih razloga, primenom odredbe člana 393. ZPP odlučeno je kao u izreci presude.

Predsednik veća - sudija,

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

nn